

um dýralækna.

(Lagt fyrir Alþingi á 90. löggjafarþingi, 1969—70.)

1. gr.

Í lögum þessum eru þeir einir taldir dýralækna, sem lokið hafa prófum við dýralæknaháskóla, sem viðurkenndur er af íslenskum stjórnarvöldum, og sem hlotið hafa lækningaleyfi hjá landbúnaðarráðuneytinu með þeim skilyrðum og skuldbindingum, sem sett kunna að vera í því efni á hverjum tíma og að fengnum meðmælum yfirdýralæknis.

2. gr.

Dýralæknisumdæmi í landinu skulu vera sem hér segir:

1. Gullbringu- og Kjósarsýsluumdæmi: Reykjavík, Kópavogskaupstaður, Hafnarfjörður, Keflavík, Gullbringu- og Kjósarsýsla.
2. Borgarfjarðarumdæmi: Borgarfjarðarsýsla og Akraneskaupstaður.
3. Mýrasýsluumdæmi: Mýrasýsla.
4. Snæfellsnesumdæmi: Snæfellsnes- og Hnappadalssýsla.
5. Daluumdæmi: Dalasýsla og Austur-Barðastrandarsýsla vestur að Kletthálsi.
6. Barðarstrandarumdæmi: Flateyjarhreppur og Múlahreppur í Austur-Barðastrandarsýslu, Vestur-Barðastrandarsýsla og Auðkúluhreppur, Þingeyrarhreppur og Mýrahreppur í Vestur-Ísafjarðarsýslu.
7. Ísafjarðarumdæmi: Mosvallahreppur, Flateyrahreppur og Suðureyrahreppur í Vestur-Ísafjarðarsýslu, Ísafjarðarkaupstaður og Norður-Ísafjarðarsýsla.
8. Vestur-Húnaþingsumdæmi: Vestur-Húnavatnssýsla og Strandasýsla.
9. Austur-Húnaþingsumdæmi: Austur-Húnavatnssýsla.
10. Skagafjarðarumdæmi: Skagafjarðarsýsla, Sauðárkrókur og Siglufjörður.
11. Vestur-Eyjafjarðarumdæmi: Akureyri, Ólafsfjörður, Hrafnagilshreppur, Glæsiþæjarhreppur, Öxnadalshreppur, Skriðuhreppur, Arnarneshreppur, Árskógsstrandarhreppur, Svarfaðardalshreppur, Dalvík og Hrísey.
12. Austur-Eyjafjarðarumdæmi: Grímsey, Saurbæjarhreppur, Öngulsstaðahreppur og Grýtubakkahreppur, Svalbarðsstrandarhreppur og Háalshreppur í Suður-Þingeyjarsýslu.
13. Þingeyjarþingsumdæmi: Suður-Þingeyjarsýsla austanverð. Húsavík og Kelduneshreppur í Norður-Þingeyjarsýslu.
14. Norðausturlandsumdæmi: Norður-Þingeyjarsýsla austan Jökulsár, Skeggjastaðahreppur og Vopnafjarðarhreppur í Norður-Múlasýslu. Í hreppum vestan Öxarfjarðarheiðar eiga menn rétt til að vitja dýralæknis á Húsavík.
15. Austurlandsumdæmi: Norður-Múlasýsla að undanteknum Skeggjastaðahreppi og Vopnafjarðarhreppi, Seyðisfjörður, Neskaupstaður og Suður-Múlasýsla að Breiðdalshreppi.
16. Austur-Skaftafellssýsluumdæmi: Austur-Skaftafellssýsla og Suður-Múlasýsla norður að Breiðdalsheiði.
17. Vestur-Skaftafellssýsluumdæmi: Vestur-Skaftafellssýsla og Austur- og Vestur-Eyjafjallahreppur í Rangárvallasýslu.
18. Helluumdæmi: Rangárvallasýsla að Vestur-Eyjafjallahreppi.
19. Selfossumdæmi: Villingaholtshreppur, Gaulverjabæjarhreppur, Stokkseyrarhreppur, Eyrarbyggðahreppur, Sandvíkurhreppur, Selfosshreppur, Hraungerðishreppur, Ölfushreppur, Selvogshreppur, Hveragerðishreppur, Grafningshreppur og Vestmannaeyjar.
20. Laugarásumdæmi: Gnúpverjahreppur, Hrunamannahreppur, Skeiðahreppur, Biskupstungnahreppur, Grímsneshreppur, Laugardalshreppur og Þingvallahreppur.

Landbúnaðarráðherra ákveður, hvar héraðsdýralæknar skuli hafa búsetu að fengnum tillögum yfirdýralæknis.

Heimilt er landbúnaðarráðherra að ráða dýralækni án fastrar búsetu til þess að gegna dýralæknisþjónustu í forföllum héraðsdýralækna, eða þegar sérstakt annríki eða vanda ber að höndum í einstökum héruðum.

Við Tilraunastöð háskólans í meinafræði að Keldum skulu að jafnaði starfa að minnsta kosti tveir dýralæknar, sem aflað hafi sér rækilegrar sérþekkingar að loknu dýralæknisprófi.

3. gr.

Auk dýralækna þeirra, sem um getur í 2. gr., skal vera einn yfirdýralæknir, og skal hann hafa búsetu í Reykjavík og vera ríkisstjórn til ráðuneytis um og hafa yfirumsjón með öllu, er varðar heilbrigðismál búfjár og hollustuhætti við framleiðslu og meðferð búfjárafurða.

Hann skal hafa yfirumsjón með aðgerðum gegn smitsjúkdómum búfjár og innflutningi og útflutningi lifandi dýra- og búfjárafurða að því er varðar heilbrigði og hollustuhætti.

Yfirdýralæknir skal hafa með höndum stjórn og eftirlit með starfsemi héraðsdýralækna og annarra þeirra dýralækna, sem læknisleyfi hafa.

4. gr.

Dýralæknar skulu hver í sínu umdæmi vinna að bættu heilsufari búpenings í landinu og aukinni arðsemi hans. Þeir skulu vera á verði gegn því, að einstaklingar eða þjóðin í heild bíði tjón af völdum búfjársjúkdóma. Með starfi sínu skulu þeir leitast við að girða fyrir hættur, sem stafað geta af sjúkum dýrum og neyzlu spilltra búfjárafurða.

Dýralæknar skulu gegna störfum sínum með árvekni, halda þekkingu sinni sem bezt við og gæta fyllstu samvirkusemi í öllum dýralæknisstörfum.

5. gr.

Forseti skipar yfirdýralækni og héraðsdýralækna.

Dýralæknar í þjónustu ríkisins taka laun samkvæmt hinu almenna launakerfi ríkisstarfsmanna.

Héraðsdýralæknar og aðrir dýralæknar, sem aðstöðu hafa til venjulegra dýralæknisstarfa, skulu fá greiðslu fyrir störf sín og ferðir fyrir einstaklinga og hið opinbera samkvæmt gjaldskrá, sem landbúnaðarráðherra setur að fengnum tillögum stéttarfélags dýralækna.

Héraðsdýralæknum er óheimilt að taka hærri greiðslur fyrir störf sín heldur en greint er í gildandi gjaldskrá.

Meðan ekki fást dýralæknar í hin lögákvæðnu dýralæknisumdæmi og þegar önnur nauðsyn krefur, er héraðsdýralækni skylt, eftir ákvörðun ráðherra, að gegna dýralæknisstörfum í nágrannaumdæmi, gegn hálfum byrjunarlaunum þess umdæmis.

6. gr.

Héraðsdýralæknar stunda almennar lækningar hver í sínu héraði og annast sölu lyfja fyrir dýr, samkvæmt gildandi lögum og reglum um sölu lyfja.

Þeir eru skyldir til að gegna aðkallandi sjúkravitjunum, þegar þess er leitað, nema þeir séu sjálfir sjúkir eða hindraðir af öðrum meira aðkallandi embættisstörfum.

Nú er héraðsdýralæknis vitjað úr öðrum dýralæknisumdæmi í mjög brýnni nauðsyn, þegar ekki næst til viðkomandi héraðsdýralæknis og ber honum þá skylda til að sinna vitjunarbeiðni, ef hann getur komið því við.

Yfirdýralæknir setur héraðsdýralæknum erindisbréf, sem landbúnaðarráðherra staðfestir. Þar skal kveðið á um embættisfærslu og skyldur héraðsdýralækna.

7. gr.

Komi upp alvarlegur smitsjúkdómur í búfé eða grunur um slíkan sjúkdóm í umdæmi héraðsdýralæknis, skal hann gera nauðsynlegar bráðabirgðaráðstafanir til þess að stöðva útbreiðslu sjúkdómsins og forða tjóni, er af honum getur leitt. Hann skal tilkynna yfirdýralækni tafarlaust um sjúkdóminn og gera þeir í samráði þær ráðstafanir, sem þurfa þykir.

Læknisaðgerðir á dýrum höldnum smitsjúkdómum skulu eingöngu framkvæmdar af dýralæknum eða í samráði við þá.

Landbúnaðarráðherra setur reglur að fengnum tillögum yfirdýralæknis um meðferð helztu smitsjúkdóma búfjár og varnir gegn þeim.

8. gr.

Héraðsdýralæknar annast heilbrigðiseftirlit með sláturfé og sláturafurðum hver í sínu umdæmi, eftir því sem aðstæður leyfa. Í Reykjavík hefur yfirdýralæknir eftirlit þetta með höndum.

Þar sem dýralæknar geta ekki sjálfir annað heilbrigðiseftirliti þessu, skulu héraðslæknar eða aðrir, sem lokið hafa sérstöku námskeiði í heilbrigðisskoðun sláturafurða, annast það undir stjórn og eftirliti viðkomandi héraðsdýralæknis. Héraðsdýralæknar safna árlega skýrslum frá þeim, sem heilbrigðisskoðun annast í umdæminu.

Landbúnaðarráðherra setur reglur að fengnum tillögum yfirdýralæknis um framkvæmd heilbrigðiseftirlits með sláturfé og sláturafurðum, meðferð og geymslu sláturafurða, útbúnaði og þrifnaði í sláturhúsum, kjötfrystihúsum, kjötvinnslustöðvum og mjólkurbúum.

9. gr.

Héraðsdýralæknar skulu árlega annast eftirlit með heilbrigði og hirðingu nautgripa á búum, þar sem framleidd er sölumjólk. Þeir skulu með leiðbeiningum og á annan hátt leitast við að bæta þrifnað og hollustuhætti hjá framleiðendum sölu-
mjólkur.

Héraðsdýralæknar skulu halda skýrslur um þetta eftirlit samkvæmt nánari fyrirsögn yfirdýralæknis. Afrit af skýrslum þessum skal senda yfirdýralækni. Mjólkurbú skulu eiga greiðan aðgang að skýrslum þessum, sé þess óskað.

Ráðherra setur reglur um framkvæmd eftirlits þessa og skýrsluhald, er það varðar.

10. gr.

Dýralæknar skulu halda skýrslur um sjúkdóma og heilsufar búfjár hver í sínu umdæmi. Skýrslu um smitsjúkdóma skal gera mánaðarlega. Yfirlitsskýrslur um heilsufar og sjúkdóma og læknisaðgerðir skal semja og senda til yfirdýralæknis ár hvert fyrir 15. febrúar.

Úr skýrslum héraðsdýralækna skal árlega vinna og birta heildaryfirlit um heilsufar búpenings í landinu samkvæmt nánari fyrirmælum landbúnaðarráðherra.

11. gr.

Ef yfirdýralæknir verður þess var, að dýralæknir, sem læknisleyfi hefur, vanrækir skyldur sínar og störf eða brýtur alvarlega í bág við fyrirmæli, sem dýralæknum ber að starfa eftir, skal yfirdýralæknir áminna hann um að bæta ráð sitt.

Nú kemur ítrekuð áminning ekki að haldi, þá ber yfirdýralækni að kæra málið fyrir ráðherra. Getur þá ráðherra úrskurðað að viðkomandi skuli sviptur læknisleyfi um tiltekinn tíma.

Nú telur yfirdýralæknir að dýralæknir, sem læknisleyfi hefur, hafi sýnt, að hann uppfylli ekki lengur þær kröfur, sem gerðar voru er honum var veitt læknisleyfi, svo sem vegna bilunar á andlegri eða líkamlegri heilsu, eiturlyfjanothkunar eða drykkjuskapar óreglu, sem geri hann óhæfan eða hættulegan við störf sín, þá

skýri hann ráðherra frá málavöxtum. Ráðherra leitar áhlits læknaáðs um málið, sbr. 3. mgr. 2. gr. laga nr. 14/1942. Má svipta viðkomandi dýralækni lækningaleyfi, ef læknaáð telur það nauðsynlegt, en skjóta má hann máli sínu til dómstólanna.

12. gr.

Dýralækni eru óheimilar hvers konar auglýsingar eða áróður um starf sitt sem dýralæknir. Þó er heimilt að auglýsa í blöðum viðtalstíma, læknavakt, orlof o. þ. h., sem og birta nafn dýralæknis á lyfseðlum og dyraspjöldum.

13. gr.

Í þeim umdæmum, þar sem mjólkurkýr eru færri en 1600, miðað við skattaframtal næsta árs á undan, er heimilt að greiða héraðsdýralækni staðaruppbót, sem nemur hálfum byrjunarlaunum í umdæminu. Staðaruppbót þessi fellur niður, þegar kúm í umdæminu fjölga yfir áðurnefnda tölu.

Þar sem eigi er embættisbústaður í umdæmi héraðsdýralæknis, er heimilt að greiða dýralækni skrifstofustyrk úr ríkissjóði. Styrkur þessi fellur niður, þegar embættisbústaður hefur verið byggður.

14. gr.

Þegar dýralæknir hefur starf sem héraðsdýralæknir, er heimilt að veita honum hagkvæmt lán til kaupa á bifreið til notkunar við starf sitt, enda skuldbindi hann sig til þess að starfa sem héraðsdýralæknir í þrjú ár að minnsta kosti.

Í þessu skyni er heimilt í fjárlögum að gera ráð fyrir sérstakri upphæð til bifreiðakaupa fyrir nýja héraðsdýralækna. Landbúnaðarráðherra setur reglur um fjárreiður sjóðs þessa.

Heimilt er að sjá hverju dýralæknisumdæmi fyrir sérstökum læknisáhöldum og tækjum samkvæmt tillögum yfirdýralæknis og stéttarfélags dýralækna. Héraðsdýralæknum ber að gæta og varðveita áhaldasafn þetta á óaðfinnanlegan hátt og skila í hendur eftirmanna sinna.

Fyrir hver 10 ár, sem héraðsdýralæknir hefur gegnt þjónustu, á hann rétt á að hljóta 6 mánaða frí frá störfum með fullum launum, til framhaldsnáms í samráði við yfirdýralækni. Greiðir ríkissjóður fargjaldskostnað til þess lands, þar sem hann hyggst dveljast og heim til Íslands aftur að dvöl lokinni.

15. gr.

Dýralæknisnema, sem ekki hefur lokið námi, má fela að gegna héraðsdýralæknisumdæmi um stundarsakir, ef yfirdýralæknir mælir með því. Einnig má fela honum tiltekin störf önnur, og hefur hann þá lækningaleyfi, meðan hann gegnir þeim.

16. gr.

Meðan eigi fást dýralæknar í öll hin lögákveðnu dýralæknisumdæmi, er sýslufélögum heimilt að semja við menn þar búsetta, sem ekki eru dýralæknar að menntun, en hlotið hafa tilsoðgn dýralæknis og reyndir eru að sérstakri hæfni til að hjálpa sjúkum búpeningi, að annast dýralæknastörf innan sýslunnar, eftir því sem geta þeirra og kunnátta leyfir, önnur en þau, sem um getur í 7., 8., og 9. gr., enda komi til samþykki landbúnaðarráðherra og meðmæli yfirdýralæknis.

Sýslufélög njóta styrks til að greiða mönnum, sem ráðnir eru á þennan hátt. Þá skal styrkur sá, sem greiddur er í hvert umdæmi, sem er án dýralæknis, ekki nema hærri upphæð en $\frac{2}{3}$ þeirra launa, sem héraðsdýralækni væru greidd samkvæmt launalögum.

Styrkur þessi fellur niður, þegar dýralæknir fæst í embættið.

17. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Jafnframt eru úr gildi fallin lög nr. 124, 22. des. 1947 um dýralækna og síðari breytingar á þeim lögum, þ. e. lög nr. 19/1955, lög nr. 7/1959, lög nr. 38/1960, lög nr. 8/1963 og lög nr. 51/1965, svo og önnur fyrirmæli í lögum og reglugerðum, er kynnu að koma í bága við lög þessi.

Athugasemdir við lagafrumvarp þetta.

Frumvarp þetta er samið af Dýralæknafélagi Íslands og lagt fram að ósk þess nokkuð breytt.

Um greinargerð fyrir frumvarpinu vísast til greinargerðar dýralæknafélagsins, sem prentuð er hér á eftir sem fylgiskjal.

Fylgiskjal I.

Greinargerð Dýralæknafélags Íslands með frumvarpi að lögum um dýralækna.

Á aðalfundi Dýralæknafélags Íslands (D. Í) 1965 var skipuð nefnd til þess að endurskoða lög um dýralækna frá 16. desember 1947.

Dýralækna landsins eru sammála um, að núgildandi lög um dýralækna eru á ýmsan hátt úrelt orðin og ekki lengur í fullu samræmi við kröfur nútímans.

Nefndin hóf störf sín með því að viðá sér gögnum, einkum gildandi lögum í þessum efnum hjá frændþjónum okkar á hinum Norðurlöndunum.

Á aðalfundi D. Í. 1966 lagði nefndin fram tillögur sínar að nýjum lögum um dýralækna, sem hlutu samþykki aðalfundarins í þeim búið, sem D. Í. leggur nú fyrir hæstvirta ríkisstjórn Íslands í þeirri von, að ríkisstjórnin sjái sér fært að bera frumvarpið fram á næsta Alþingi sem ríkisstjórnarfrumvarp.

Við samanburð á gildandi lögum um dýralækna við hið nýja frumvarp viljum við benda á eftirfarandi:

1. gr. frumvarpsins kemur í stað 5. greinar í gildandi lögum og er efnislega eins.

2. gr. frumvarpsins fjallar um skiptingu landsins í dýralæknisumdæmi.

Lagt er til, að Árneshreppur verði ekki lengur aðskilinn frá Vestur-Húnaþingsumdæmi, þar sem hann er nú kominn í beint vegasamband við umdæmið.

Sömuleiðis er lagt til, að Grafningshreppur verði aðskilinn frá Laugarásumdæmi og lagður undir Selfossumdæmi.

Ferðir úr Laugarási eru mun lengri þangað en frá Selfossi og reyndin hefur orðið sú, að bændur í téðum hreppi reyna að vitja héraðsdýralæknisins á Selfossi. Viðkomandi héraðsdýralækna telja þessa breytingu sjálfsagða.

Enn fremur er hér nýmæli að ráða dýralækni án fastrar búsetu til þess að gegna dýralækniþjónustu í forföllum héraðsdýralækna eða í sérstöku annriki, t. d. við kjötskoðun, töku blóðsýnishorna o. m. fl.

Loks eru ákvæði um, að við Tilraunastöð háskólans í meinafræði að Keldum skuli að jafnaði starfa minnst 2 sérmenntaðir dýralækna, í staðinn fyrir minnst einn í gildandi lögum.

3. gr. fjallar um starfssvið yfirdýralæknis og skyldur.

Greinin er efnislega sú sama og 2. gr. gildandi laga að öðru leyti en því, að í nýju lögunum er gert ráð fyrir, að yfirdýralæknir hafi einnig eftirlit með starfsemi annarra dýralækna en héraðsdýralækna, enda má fastlega búast við að innan skamms muni nokkrir dýralækna verða ráðnir til matvælaeftirlits eða annarra starfa.

4. gr. frumvarpsins svarar til 4. gr. gildandi laga.

Þó er í frumvarpinu lögð áherzla á árvekni og samvirkusemi í starfi og viðhaldi þekkingar í faginu.

Í 5. gr. er gert ráð fyrir að forseti skipi yfirdýralækni og héraðsdýralækna. Þykir okkur eðlilegt og æskilegt að hafa þann hátt á, m. a. með hliðsjón af öðrum hliðstæðum embættisveitingum, t. d. héraðslækna.

Í dag eru 3 af 20 héraðsdýralæknisumdæmum landsins ósetin. Öll eru þessi umdæmi þau afskekktustu og tekjurýrustu. Þau verða því vandfyllt nema með auknum föstum tekjum og þeim framtíðarhorfum, að dýralæknar þar geti sótt um og fengið betri embætti, þegar þau losna.

Umrædd ráðstöfun er því mikilsverður liður í tilraunum löggjafarvaldsins til þess að veita dreifbýlinu aukna þjónustu og afkomuöryggi.

Í 6. gr. frumvarpsins eru nýmæli, þar sem héraðsdýralækni er skylt að sinna brýnni vitjunarbeiðni úr öðru dýralæknisumdæmi, geti hann komið því við og ekki náist í viðkomandi héraðsdýralækni.

Í þeirri grein eru einnig þau nýmæli, að yfirdýralæknir setur héraðsdýralækn-um erindisbréf um embættisfærslu og skyldur þeirra í starfi og skal erindisbréfið hljóta staðfestingu landbúnaðarráðherra.

7. gr. frumvarpsins er efnislega það sama og í 6. gr. gildandi laga.

Í 8. gr. frumvarpsins, sem kemur í staðinn fyrir 9. gr. gildandi laga, eru nýmæli um að héraðsdýralæknar skuli hafa heilbrigðiseftirlit með kjötvinnslustöðvum og mjólkurbúum í landinu. Það er í fullu samræmi við lagasetningu í þeim efn-um erlendis, þar sem allt slíkt eftirlit er í höndum dýralækna.

Að öðru leyti er greinin efnislega sú sama og 9. gr. gildandi laga.

10. gr. frumvarpsins er efnislega sú sama og 8. gr. gildandi laga með þeirri breytingu, að skýrslur um smitsjúkdóma skal gera mánaðarlega og yfirlitsskýrslur um heilsufar, sjúkdóma og lækniáðgerðir skulu sendar yfirdýralækni árlega fyrir 15. febrúar í staðinn fyrir 1. febrúar í gildandi lögum.

11. gr. er nýmæli og vilja dýralæknar landsins með henni sýna, að þeir eru reiðubúnir að gera sömu kröfur um ábyrgð í starfi og gildir um lækna, sbr. lög nr. 14/1942.

12. gr. er nýmæli, og er samhljóða norrænum ákvæðum í þeim efn-um og samhljóða reglum í Codex ethicus Dýralæknafélags Íslands, sem gilda ófrávikjanlega fyrir alla félaga þess.

13. gr. er nýmæli og fjallar um hvernig staðaruppbót skal ákveðin.

Það er staðreynd, að dýralæknar eru sáralítið sóttir um lengri veg, þótt ein og ein sauðkind veikist, öðru máli gegnir um mjólkurkúr.

Viðmiðun okkar, 1600 mjólkurkúr, er svo lág, að samkvæmt síðustu upplýsingum frá Hagstofu Íslands (árslok 1965) munu eftirtalin umdæmi teljast staðaruppbótarumdæmi: Snæfellsnes-, Dala-, Barðastrandar-, Ísafjarðar-, Norðausturlands- og Austur-Skaftafellssýsluumdæmi.

Af þessum umdæmum eru Austur-Skaftafells-, Snæfellsnes- og Dalaumdæmi setin dýralæknum.

Í þessari grein eru einnig ákvæði um skrifstofustyrk til handa þeim héraðsdýralæknum, sem enn eru eigi aðnjótandi embættisbústaðar.

Eins og nú er, skapast mikið ósamræmi í tekjum hjá þeim, sem njóta embættisbústaðar og þeirra, sem efnalitlir neyðast til þess að leigja, kaupa eða byggja viðunandi bústað.

14. gr. er nýmæli um hagkvæmt lán til bifreiðakaupa handa nýjum dýralæknum, sem sækja um starf hjá ríkinu.

Allir koma dýralæknar stórskuldugir frá löngu námi erlendis og eiga oft í miklum vandræðum með að afla lánsfjár til bifreiðakaupa, sem þeir geta með engu móti verið án.

Dýralæknum fjölgar hins vegar mjög hægt og getur því ekki verið um verulega upphæð að ræða, sem lána þarf.

Annað nýmæli í þessari grein er um fast áhaldasafn, sem fylgi hverju umdæmi.

Einstaka tæki, sem sjaldan þarf að nota, eru það dýr í innkaupi, að dýralæknar sjá sér ekki fært að afla þeirra og standa því illa að vígi, þegar þörf er aðgerða, þar sem nota verður þessi tæki. Í sumum tilfellum geta þeir ekki gert aðgerðina án slíkra tækja.

Hér er því um nokkurn stofnkostnað að ræða, sem tryggir bændum betri dýralæknisþjónustu.

Öll venjuleg handlækningaáhöld ber viðkomandi dýralækni að útvega sér sjálfur, og mun D. Í. ásamt yfirdýralækni sjá um, að ítrustu nákvæmi og sparsami verði gætt við val slíkra tækja.

Sömuleiðis er í greininni gert ráð fyrir, að ríkið stuðli að því að dýralæknar staðni ekki í starfinu, heldur hafi á 10 ára fresti tækifæri til þess að afla sér aukinnar þekkingar í fagi sínu. Slík aðstaða mun reynast ómetanleg fyrir dýralækna-stéttina í framtíðinni. Við erum þeirrar skoðunar, að einangraður dýralæknir, hlaðinn störfum hljóti að dragast aftur úr, þegar til lengdar lætur, hversu vel, sem hann leggur sig fram.

15. gr. er nýmæli, sem heimilar yfirdýralækni að setja um stundarsakir dýralæknaefni, sem enn hafa ekki lokið námi til þess að gegna héraðsdýralæknisumdæmum.

Þau fyrirmæli eru í fullu samræmi við lagaákvæði þar að lútandi á hinum Norðurlöndunum.

16. gr. er efnislega samhljóða 13. gr. gildandi laga og þykir okkur eðlilegt, að hún fái að standa á meðan lærðir dýralæknar fást ekki í öll embættin.

Niðurlagsorð.

Lagafrumvarp þetta miðar fyrst og fremst að því að tryggja sem fyrst öllum bændum landsins dýralæknaþjónustu.

Eins og nú háttar, teljum við flest ósetin umdæmi ófýsileg og vafasamt að ungir dýralæknar fáist til þess að setjast þar að nema með bættri aðstöðu.

Frumvarpið miðar einnig að því að gefa héraðsdýralæknum kost á viðhaldi og endurnýjun á þekkingu sinni og lærdómi, sem bæði er nauðsynja- og metnaðarmál dýralæknastéttarinnar.

Eins og nú háttar er það ástand algjörlega óviðunandi.

Við höfum enga aðstöðu, líkt og Læknafélag Íslands, til þess að koma á námskeiðum, þar sem fjöldi sérfræðinga flytja erindi og sjúkrahús og rannsóknarstofur veita margháttaðan nýjan fróðleik í fagi þeirra. Á öllum hinum Norðurlöndunum eru haldin vel skipulögð námskeið fyrir dýralækna, stundum oft en einu sinni á ári.

Með því að ráða dýralækni án fastrar búsetu til þess að gegna störfum héraðsdýralækna í forföllum þeirra, þ. e. veikindaforföllum, sumarleyfi, námsleyfi o. fl., skapast grundvöllur til slíkra 6 mánaða námsleyfa.

Eins og nú háttar víðast, skapast hreint vandræðaástand, ef héraðsdýralæknir veikist eða tekur löglegt sumarleyfi.

Frumvarpið heimilar einnig fjölgun faglærðra dýralækna til vísindastarfa, sem við teljum mikið nauðsynjamál fyrir þróun dýralæknamála í framtíðinni.

Það er því von okkar, að ráðamenn þjóðarinnar sjái að hér er borið fram frumvarp, sem á öllum sviðum felur í sér möguleika til bættrar aðstöðu dýralækna-stéttarinnar til vaxandi og betri þjónustu fyrir íslenskan landbúnað. Slíku hljóta allir bændur landsins einróma að fagna.

Í frumvarpinu eru einnig gerðar auknar kröfur til árvekni dýralækna í ábyrgu starfi þeirra, og auknar embættisskyldur héraðsdýralækna, sem einkum koma fram í nýjum reglugerðum og erindisbréfi, útgefnu af landbúnaðarráðherra, en slíkt aðhald er hverri stétt nauðsynlegt í daglegu starfi hennar.